

en Skueret, som man ikke fik noget videre med at gøre. Jeg har imidlertid aldrig opfattet den højtærede Forsvarsminister saaledes, at han ubetinget kun vilde have de fremskudte Stillinger og intet andet. Jeg har opfattet Regeringen saaledes, at hvis en Sikring af København ogsaa mod Landsiden kan naas paa en anden, bedre, mere betryggende og maaske billigere Maade, vilde man være med til at faa det undersøgt, og jeg føler mig overbevist om, at det afgørende ikke er de fremskudte, forberedte Stillinger.

Saa siger det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) ganske vist, at de fremskudte Stillinger kan man ikke vente at faa vedtagne. Men jeg har dog ikke opgivet Troen paa, at det ærede Medlem vil søge at yde sin Medvirkning til Sikringen af København fra Landsiden, idet han jo gentagne Gange har opfordret Regeringen til at indkalde Sikringsstyrken, og at man hellere maatte gøre det flere Gange forgæves end undlade at gøre det, og da man fra alle Sider er enig om, hvor stor Sikringsstyrken er, tror jeg, at naar man kommer til at se rent sagligt paa det, vil man se, at man vil kunne ordne det paa en billigere og fuldt saa betryggende Maade som det at indkalde de 24,000 Mand. Denne Sikringsstyrke maatte jo nemlig indkaldes saa ofte, der var en Kurre paa Traaden her i Europa, men foruden de direkte Udgifter, som ville gaa med til en saadan Indkaldelse, vilde det jo indirekte medføre endnu større Udgifter derved, at man kaldte saa mange Folk bort fra Hjem og Arne og fra deres Arbejde. Jeg har derfor ikke opgivet Troen paa, at det skulde lykkes at finde en Maade, hvorpaa man kunde faa den Sag afgjort.

Til dem, der kunde synes at være alt for ivrige, vil jeg henstille ikke at sige: alt eller intet. Jeg tror, man maa være forberedt paa, at man ikke kan faa alt, hvad man ønsker, og derfor maa man søge at faa det, som lader sig gennemføre, og faa det saa forsvarligt, at det er godkendt af Sagkundskaben.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at der var ingen Krigsfare i Øjeblikket, som man kunde benytte til at opskræmme Vælgerne med. Jeg ved det saamænd ikke, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem blot ved at fremsætte sin Mening herom kan være os en Garanti for, at der ikke er en saadan Fare. Det kan vist hverken han eller jeg afgøre. Det

kan komme hurtigt, og vi maa ønske alle, at det ikke kommer.

Men det ærede Medlem sagde saa, at efter Udfaldet af de sidste Valg skulde man ikke vente, at Regeringen sad her paa disse Pladser. Han motiverede det ikke nærmere, men sagde, at Regeringens nærmeste Venner var ikke en Femtedel af Tinget. Deri har han Ret, men der er jo ikke noget enkelt Parti, som har Flertal indenfor Rigsdagen, og naar det ærede Medlem mente, det var saa uforsvarligt, at Regeringen efter Valgenes Udfald sad paa sin Plads, kunde han allerbedst komme til Klarhed over dette ved at afæske Tingets Medlemmer en Udtalelse; han kunde f. Eks. stille Forslag om en Mistillidsadresse til Regeringen, og dersom den da faar et Flertal for sig, er jeg ikke i Tvivl om, at Regeringen øjeblikkelig vil forlade disse Pladser, det have vi haft Lejlighed til at høre fra den højtærede Konseilspræsident flere Gange, og der er vist aldrig nogen, som vil være i Tvivl om, at den Mand ikke vil blive siddende, naar han ikke har Støtte i Tingets Flertal.

Idet jeg tager Forbehold med Hensyn til Forslagernes Enkeltheder, hvad jeg allerede har udtalt, da Sagen var for tidligere her i Tinget, kan jeg paa mine Meningsfællers og egne Vegne tilsige Regeringen den samme Støtte nu som tidligere til at gennemføre en forsvarlig Løsning af denne Sag, der ogsaa for os staar som en Sag af overordentlig stor Betydning.

Bjerre: Der er fra enkelte Sider lagt særlig Vægt paa dette, om de politiske Forhold gik i Retning af Venstre eller Højre, om Udviklingen gik i Retning af en mere eller mindre radikal Politik. Dette synes jeg ikke kommer selve Forsvarsagen ved. Der skulde her kun være Tale om dette — det udtalte jeg allerede i Efteraaret, og det er jo ogsaa kommet frem fra anden Side —, at gennemføre den Forsvarsordning, der passer bedst for Danmark. Men overfor dette Spørgsmaal maa Partiernes Interesser komme i anden Række og Landets Interesse absolut i første. Spørgsmaalet, om det gælder Højre, Socialdemokraterne eller Venstre, kan og bør ikke være afgørende.

Det afgørende er: hvilke Pligter have vi, og hvad er det mest betryggende for os som selvstændig Stat? Fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og især fra det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik)